

РЕШЕНИЕ

№ 7297

гр. София, 01.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в открито заседание на 18.11.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Серафимова

ЧЛЕНОВЕ: Калин Куманов

Стоян Тонев

при участието на секретаря Елица Делчева и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **3305** по описа за **2022** година докладвано от съдия Камелия Серафимова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото касационно производство е по реда на чл.208 и сл.АПК, във връзка с чл.63 ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на Г. М. М. от [населено място] срещу Решение № 2000944/31.01.2022 година, постановено по н.а.х.д.№ 17120/2020 година по описа на СРС,107 състав потвърждаващо Заповед за задържане на лице, рег. №229зз-2077 на Полицейски орган при 05 РУ при СДВР, с която е задържан за срок от 24 часа Г. М. М. в помещение за временно задържане на лица към 05 РУ при СДВР.

В касационната жалба се навеждат доводи за незаконосъобразност на издаденото решение, като постановено от незаконен състав, като не изпълнено и изискването на чл.138,ал.2 от АПК за съобщаване на акта на лицето, като разпоредбата на чл.9,ал.2 от ЗСВ предвижда принципа за случаен подбор и производството е по жалба срещу административен акт, което следва да се развива по правилата на АПК и неправилно в протокол за избор на съдии присъстват само няколко съдии и при това разглеждането е само от Наказателно отделение, и същото е квалифицирано в Група „ Първоинстанционни наказателни дела“ и само този факт води до нищожност на решението. Посочва се още, че неправилно СРС не е извършил преценка за компетентност на органа, който е издал Заповедта за задържане, като СРС не е отчетел, че в заповедта липсват фактически основания и същата е

незаконосъобразна. Иска се отмяна на Решението, отмяна на Заповедта за задържане и се претендират разносните направени както пред СРС, така и пред АССГ.

В съдебно заседание, касаторът – Г. М. М., редовно и своевременно призван, не се явява и не изпраща представител.

Ответникът по касация- Полицейски орган при 05 РУ при СДВР редовно и своевременно призван, се представлява от юрисконсулт Д., редовно упълномощена, която оспорва жалбата като неоснователна. Заявява претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на СГП-прокурор Яни Костов изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд-София-град, след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите и изразените становища на страните, прие за установено следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, подадена в преклузивния срок по чл.63 от ЗАНН от надлежна страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Разгледана по същество, същата се явява основателна, но по съображения, различни от сочените в нея.

СРС е постановил решението си при допуснато съществено нарушение на процесуалните правила. Заповедта за задържане е издадена от Полицейски орган при 05 РУ при СДВР, който именно е издател на заповедта, а не 05 РУ към СДВР/ което не е страна по делото и не може да бъде страна в този вид административно-наказателни дела. Съгласно чл.72, ал.4 от ЗМВР) (Изм. - ДВ, бр. 77 от 2018 г., в сила от 01.01.2019 г.) Задържаното лице има право да обжалва законността на задържането пред районния съд по седалище на органа. Съдът се произнася по жалбата незабавно, като решението му подлежи на касационно обжалване по реда [Административнопроцесуалния кодекс](#) пред съответния административен съд.

От анализа на разпоредбата е видно, че по делата, независимо, че се развиват пред районен съд, то като ответник по тях следва да бъдат конституиран съответният полицейски орган, който е издал Заповедта за задържане. Независимо от обстоятелството, че производството се разглежда от районен съд, то същото се развива не по правилата на ЗАНН и съответно на това страна по тези дела като ответник се конституира не учреждението или организацията, към което принадлежи органът, издал Заповедта за задържане, а полицейският орган, издал Заповедта/ именно по неговото седалище се определя местната подсъдност по този вид дела. Нормата на чл.61 от ЗАНН е неприложима. СРС е следвало да конституира надлежната страна в процеса- като ответник именно Полицейски орган при 05 РУ при СДВР, а не 05 РУ при СДВР. Призоваването на страна, която не е притежавала пасивна процесуална легитимация да участва в производство и неконституиране на надлежната страна- Полицейски орган при 05 РУ при СДВР води до неправилност на съдебното решение и предпоставя отмяната му. Наред с това, в Диспозитива на Решението СРС е осъдил жалбоподателя да заплати юрисконсултско възнаграждение в полза на СДВР, която пък изобщо не е била конституирана като страна в процеса, а това води до неоснователно обогатяване на страна, която не е взела участие в производството.

Всичко това сочи, че Решението следва да бъде отменено и делото върнато за ново разглеждане от друг съдебен състав, при което съдът следва да призове надлежната

страна в процеса- именно Полицейски орган при 05 РУ при СДВР, да изложи конкретни и ясни мотиви- относно това Заповедта издадена ли е от компетентен орган и в предписаната от закона форма, при издаването и спазени ли са процесуално правните и материалноправните разпоредби, като събери и доказателства за компетентността на лицето, което я издало.

Настоящият съдебен състав не споделя довода на адвокат К., че решението е нищожно като постановено от незаконен състав и в нарушение на принципа за случаен подбор на делата. На първо място, делата се разпределят не на принципа на случаен подбор/ какъвто термин например се използва в трудовото право/, а на принципа на случайно разпределение на делата, които са две абсолютно различни неща и между тях няма тъждественост. На второ място, в хода на производството пред СРС адвокат К. се е явил и на нито едно от съдебните заседания не е направил възражение за незаконен състав или пък да е поискал отвод на съдията по каквато и да било причина. Напротив явил се е без да изложи никакви аргументи в тази насока, а и в самата жалба пред СРС няма изложени доводи в тази насока, нито пък след образуване на делото да е въвел такива пред СРС. На следващо място, след като се е запознал подробно с делото, както твърди адвокат К., то буди недоумение как и въз основа на какво е приел, че делото е разпределено само между определени съдии- очевидно адвокат К. не се е запознал със Списъка за разпределение, приложен по делото и сочещ, че същото е разпределено измежду четирима дежурни съдии, а не избиращо е разпределено на съдията, посочен като докладчик. Очевидно е, че този довод е плод само и единствено на някаква защитна теза, която не почива на никакви доказателства по делото. Наред с това, отново на адвокат К. и на самия касатор е убягнал Списъкът за разпределение, в който е посочено, че Група на натовареността е административно- наказателни дела по ЗАНН, КАТ МВР, а дали и как сформирани групите на делата и дали правилно е квалифицирана групата на делото, не може да доведе до извод, че Решението е нищожно на това основание, още по-малко да е постановено от незаконен състав. Такъв би бил само ако съдията, който е постановил решението не имал качеството на съдия, а такива доказателства липсват.

Наред с това, твърдението на адвокат К., че е нарушена нормата на чл.138, ал.3 от АПК- не е съобщено решението на жалбоподателя е отново плод както на непознаване на правната материя, така и на защитната теза на жалбоподателя. Нормата на чл.138, ал.3 от АПК е приложима за първоинстанционните но административни дела, а не за административно- наказателни дела, каквито са делата по обжалване на Заповед за задържане на лице пред съответния районен съд. Наред с това, нормата чл.138, ал.3 от АПК предвижда че доколкото не е предвидено друго в този кодекс, съдебните актове или книгата по делото се съобщават на страните чрез изпращане на преписи по реда на [чл. 137](#)/ чрез призовки, но отново делото пред СРС не е административно и СРС макар и първа инстанция не е Административен съд, за да е приложима тази норма. На следващо място, буди недоумение как адвокат К. и жалбоподателят са разбрали за решението, след като твърдят, че не им е съобщено и са подали касационна жалба и то в срок. Очевидно е, че / а от приложените призовки по делото пред СРС/ и двамата са уведомени с призовки поотделено за решението на съда и за неговото съдържание- на дата 21.02.2022 година, като адвокат К. е получил и двете призовки- както адресираната до него, така и тази, изпратена до жалбоподателя.

В този смисъл, касационната жалба е основателна, но по съображения, различни от

сочените в нея. При новото разглеждане на делото СРС следва да се произнесе и по разноските в касационното производство по аргумент от нормата на чл.229,ал.3 АПК.

Настоящият съдебен състав намира за уместно да укаже на процесуалния представител на касатора, че понятието „незаконосъобразност“ на съдебното решение е непознато и неприсъщо на съдебните решения, а на административните актове, подлежащи на съдебна проверка относно тяхната законсъобразност.

Воден от гореизложеното и на основание чл.221,ал.2 АПК, Административен съд София- град

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ РЕШЕНИЕ №2000944/31.01.2022 година, постановено по н.а.х.д.№ 17120/2020 година по описа на СРС,107 състав.

ВРЪЩА ДЕЛОТО ЗА НОВО РАЗГЛЕЖДАНЕ ОТ ДРУГ СЪСТАВ НА СРС ПРИ СПАЗВАНЕ НА ДАДЕНИТЕ УКАЗАНИЯ .

Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2

